Ч. 44 Неділя 25 лютого (8 марця) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостсвах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Стріча в Ментоні.

Дня 5 с. м. приїхав був президент французкої републики Феликс Фор до Ментони на відкрите памятника в столітні роковини прилученя Ментони до Франциї і при сій нагоді відбула ся тут стріча Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа з президентом републики.

О 1 год. 20 мінут приїхав Є. Вел. Цїсар до мерoвства. Монарх їхав отвертим повозом з ген.-ад'ютантом ґр. Паром. В другім повозї їхав ґр. Волькенштайн. Вісїм жандармів під командою офіцира, майже всї з австрийскими орденами на грудех конвоювали Монарха аж з пригірка сьв. Мартина. На цїлій дорозї витав нарід Монарха з великим одушевленєм окликами: Най жиє Цїсар! Най жиє Австрия! Най жиє Франция! Коло мерoвства був уставлений відділ кірасиєрів і альпейских стрільцїв. Скоро Монарх приїхав, войско спрезентувало оружиє, а музика заграла гимн австрийский. На повитане Монарха вийшли: ґенерал бриґади з Нїцци, Ґебгарт, шеф войскового кабінету президента Фурнїє і другі достойники.

Цїсар був убраний по цивільному; мав на собі чорний сальоновий сурдут, цилїндер з чорною крепою, сиві рукавички і ленточку ордера леґії в дїрцї від ґузика. Привитавшись з ґенералами зайшов Монарх відтак до салї, де ждав на Него президент Фор з міністрами Буржоа і Льокроа і адміралом Жерве. По повитаню остали сь Є. Вел. Цїсар і президент Фор самі в сали і розговорювали з собою 20 мінут.

По тім відвів президент Монарха аж до сходів і попращав ся. Коли Монарх опісля показав ся знову на улици, повитали Єго знову величезні маси народу грімкими окликами і Монарх вернув до готелю на пригірку. Підчас їзди витали Єго всюди так само торжественно; на сусїдних горбах стріляно з моздірів а всї віллї і доми при дорозї були украшені австрийскими хоругвами а цїсареви кидано до воза великі букети з фіялків. Коли Монарх від'їхав, сказав Фор до свого окруженя: Цїсар єсть дуже рад з своєї гостини і з нинїшного принятя; був дуже ласкав та інтересує ся щиро Францією. То правдивий монарх мира!

Опісля президент Фор віддав візиту Монарсї і побув 18 мінут в готелю. Звідси поїхав президент з візитою до кн. Монако а відтак до царевича.

Дальші вісти з під Адуи.

Після вістий, які подають італїяньскі ґазети, представляють ся страти італїяньскої армії в битві під Адуою як слїдує:

В битві взяло участь по італїяньскій сторонї 9000 европейского войска і 8000 Аскарісів (африканьскі баталїони); погибло 4500 людий а з тих около 3000 Аскарісів. Абесиньска армія числила около 80.000 людий а страти єї не звістні. Крім того стратили Італїянцї 60 пушок, 50.000 набоїв арматних, мілїон набоїв карабінових, 5000 мулів, 10.000 карабінів, а уратували лиш воєнну касу, в котрій було кілька мілїонів лїр. Ґенерали Даборміда і Альбертоне погибли; о ґен. Арімонді'м нема доси нїякої вісти.

О самій битві і безпосереднїй причинї до неї подають італїяньскі ґазети тепер такі вісти: Ще 23 лютого постановив був ґен. Баратієрі вертати до місцевости Адікає, щоби єму можна було лекше виживити войско; але вже 24 лютого відкликано перший приказ. Дня 29 лютого скликав він воєнну раду і постановив напасти на ворога в недїлю досьвіта дня 1 марта. Майже всї ґенерали і висші офіцири були за тим. Здає ся, що місцеві шпигуни, котрими послугував ся Баратієрі, обманули єго і спонукали до зачіпки. Они донесли єму були, що король Менелик перебуває в Аксумі і там відбуває ся єго коронация. В наслїдок того в абесиньскім таборі відбуває ся великий пир і войско пє та забавляє ся. Баратієрі, видко, думав, що заскочить їх несподївано і длятого зачепив їх.

Внаслїдок битви під Адуою стала тепер ситуация в Еритреї дуже прикра. Ґен. Бальдісера, котрий вже приїхав до Асмари і обняв головну команду над армією, телеґрафував звідтам до правительства, що єго положенє єсть там дуже трудне, та жадає, щоби Асмару зовсїм по воєнному укріпити. Кріпость Адіґрат держать зворохоблені племена в облозї а він не може прийти їй в поміч. Впрочім кріпость єсть запровіянтована на цїлий місяць а в нїй стоїть лиш один баталїон італїяньских стрільцїв під командою майора Престінаро. Здає ся, що по битві під Адуою схоронило ся в Адіґратї богато розбитого войска і поранених.

Італїянцї, здаєсь, не дармо кажуть, що воюють в Африцї не так з Абесинцями як

---

27)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Верблюди станули, а Бен Гур споглянув на кількоро маленьких дївчаток, що наставили єму кошичок повен дактиль. Овоч був сьвіжо нарваний і аж просив ся; він нахилив ся і взяв кілька дактиль. Тимчасом відозвав ся до него з дерева, під котрим станули, якийсь чоловік:

— Мир вам! Витайте!

Они подякували і поїхали дальше пустивши верблюди, як хотять.

— Треба тобі знати — говорив Маллух дальше, заїдаючи від часу до часу по дактилї — що я вірником у торговельника Сімонїдеса і він нераз мене радить ся. А що я послугую єму дома, то й познакомив ся з многими з єго приятелїв, котрі знають моє відношенє до него і длятого не таять ся з нїчим, коли я при тім, як они що розмавляють. Тим способом познакомив ся я трохи і з Ілдерімом.

Бен Гур якось через хвильку не звaжав на то, що він говорить. Єму станув перед очима образ молоденької, невинної, благаючої Естери, доньки торговельника. Єї чорні очи з блеском, властивим жидівским, стрітились з єго скромним поглядом; він чув в дусї єї кроки, коли она несла вино і єї голос, коли подавала єму чарку. Він відчув єї сочувство для него так виразно, що й не потребувала єму того казати, ба, словами не могла би навіть була того висказати. Але повабний єї образ щез, коли Маллух відозвав ся знову:

— Той старенький Араб був кілька недїль тому назад в гостинї у Сімонїдеса і застав мене у него. Я видїв по нїм, що він чогось трохи як не свій, і я хотїв вийти; але він казав менї лишити ся. Ти — каже — Ізраілит, то лиши ся, бо я маю розповісти якусь дуже дивну історию. — Слово Ізраілит вимовив він з якоюсь такою вагою, що аж і я став цїкавий. Я лишив ся. А він розповідав відтак таку історию; я єї розкажу лиш коротко, бо ми вже недалеко від єго намету; подрібнїйше розповім тобі колись пізнїйше. — Богато тому лїт, коли одного разу прийшло трох мужів до намету Ілдеріма в пустини. То були чужинцї: Інд, Грек і Єгиптиянин. Они приїхали на верблюдах, таких великих, яких ще нїхто не бачив, і зовсїм білих. Він приймив їх і просив, щоби они собі спочали. На другий день встали они і змовили молитву, якої шейх ще нїколи не чув — молитву до Бога і єго сина — і то в якийсь дуже загадочний спосіб. По снїданку розповів Єгиптиянин, хто они і звідки. Кождий з них видїв якусь звізду; до кождого з них говорив з неї якийсь голос і взивав їх, щоби они ішли до Єрусалима і питали там: Де єсть новонароджений цар юдейский? — Они послухали. Звізда завела їх до Єрусалима а звідси до Вифлеєма, де они у вертепі знайшли новонародженe дитятко, припали до него на колїна і поклонили ся єму. Віддавши єму поклін і зложивши цїнні подарунки, сїли они на верблюди і втїкали не стаючи анї на хвильку, аж приїхали до шейха, бо коли-б Ірод — они казали що то той Великий — був їх здогонив, то був би їм житє відобрав. Шейх своїм звичаєм приняв їх до себе і укривав через цїлий рік. Відтак розпращали ся они з ним, лишивши єму богаті дарунки і кождий з них пішов в свою дорогу.

— То бо й дійстно дивна істория — відозвав ся Бен Гур наконець. — Як то, кажеш, мали они питати ся в Єрусалимі?

— Мали питати ся: Де єсть новонароджений цар юдейский?

— Тілько й всего?

— Було щось і більше, але я вже собі того не пригадую.

— А знайшли-ж дитятко?

— Знайшли, упали на колїна і поклонили ся єму.

— То чудо, Маллуху!

— Ілдерім чоловік осторожний, а хоч він вражливий, як кождий Араб, то все-таки годї й подумати, щоби він неправду говорив — відповів Маллух поважно.

— А Ілдерім від того часу не чував нїчого про тих трох мужів? — випитував ся Бен Гур дальше. — Що стало ся з ними?

— То була й причина єго гостини у Сімонїдеса того дня, що тобі розповідаю. В ночи перед тим приїхав був до него Єгиптиянин.

— Де?

в Французами. Показує ся тепер, що армія абесиньска не лиш єсть узброєна француским карабінами і стріляє француским порохом, але також і важні команди мають в нїй Французи. В Ентото перебуває вже від многих лїт пять Французів, котрі мають великий вплив на короля Менелика і на єго політику. Один з тих Французів, якийсь Шефнеф, будував королеви палату, закладав огороди і водопроводи та орґанізував артилерию. Він скуповував при помо чи неґуса мули для Франциї, потрібні до мадаґаскарского походу, а Франция платила за то неґусови єго власним золотом вибиваючи єму з него абесиньскі гроші. Другий з тих Французів, Мандон, веде королеви канцеляриійні дїла, укладає декрети, патенти на ордери і т. д. Він має до того друкарню і хоче навіть видавати абесиньску ґазету; третий, капітан Кльошет, чоловік дуже здібний, їздив по цїлім краю і робив поміри; четвертий, Савіре, займає ся виключно справами торговельними — спроваджує неґусови для єго армії карабіни, патрони і порох, а за то дістає всїлякі товари і має в Ентото великий склад товарів. Тепер ще приїхав знов якийсь пятий свояк Шефнефа. В Джібуті жиє знов вже від 18 лїт француский ґубернатор Ляяр, котрий стоїть в звязи зі всїма начальниками племен в Етіопії і з членами французкої кольонії в Ентото. Межи сим містом а Джібуті ходить правильна почта уряджена на лад европейский. Марки почтові роблені в Парижи суть з портретом короля Менелика. Всї ті Французи мають абесиньскі ордери, а король Менелик має ордер французкої почетної леґії.

Перегляд полїтичний.

В комісиї буджетовій вела ся вчера дебата над тим, чи міністерство зелїзниць було законно установлене чи нї. Більшість комісиї висказала погляд, що правительство поступило законно.

Виїзд ґр. Голуховского до Берлина має ту цїль, щоби міністер справ заграничних представив ся нїмецкому цїсареви, до чого досн не було нагоди, а відтак щоби віддати візиту нїмецкому канцлерови. Не без того, що при сїй нагоді буде й бесїда про ситуацию в Італії.

Силу антисемітів у Відни представляють найлїпше слїдуючі сисла: В 1891 було лїберальних радних 98, антисемітів 40; в 1893 р. лїбералів 92, антисемітів 46; на весні 1895 р. лїбералів 74, антисемітів 64; в осени 1895 р. лїбералів 46, антисемітів 92; тепер єсть антисемітів 96 а лїбералів 42!

Демонстрациї против війни в Африцї стають в Італії що раз більші. В Мілянї повторились демонстрациї, а характеристичне, що в них взяло участь навіть войско. — Чутка, мов би то убито Кріспі'ого, єсть неправдива. В Льондонї знов розійшла ся чутка, що правительство італїяньске боячись революциї, хоче заключити мир з королем Менеликом.

Новинки.

Львів дня 7 марця 1896.

— Іменованя. Львівский ц. к. висший суд краєвий іменував судового практиканта Володим. Река авскультантом.

— Прокуратором для галицко-руских єпархій в Римі назначений професор грецкої колеґії римской о. Василь Левицкий, за почином Є. Ем. кардинала Сембратовича. Тота посада не була обсаджена від часу повороту з Риму крил. о. Пакижа.

— Проф. Мих. Грушевский виголосить в недїлю дня 8 с. м. о годинї 8-ій вечером в ремісничім товаристві „Зоря" (ул. Краківска ч. 17) у Львові відчит про значінє України-Руси в сьвітовій історії.

— Рада міста Львова іменувала на засїданю з дня 5 марта греко-кат. катихитами о. Туркевича при школї ім. сьв. Мартина і о. Стеткевича при школї ім. Конарского.

— Телефон Львів-Відень. Як доносять часописи має наступити з початком липня або серпня с. р. получене телефонїчне між Львовом а Краковом, а тим самим і з Віднем, бо Краків вже получений телефоном з столицею монархії.

— Третий раз суджені. Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові відбула ся сими днями карна розправа против Івана Смольницкого і Агнїшки Косцелецкої з Зубрі, обжалованих о убийство мужа Агнїшки. Та розправа против обоїх вела ся вже третий раз, бо найвисший трибунал зніс два рази вирок засуджуючий їх обоє на кару смерти, а то перший раз длятого, що трибунал і судиї присяжні не відбули оглядин на місци убийства в Зубрі, а другий раз з причини, що питаня поставлені судиям присяжним не відповідали приписам карного поступованя. Ту справу, о котрій у нас була вже згадка в своїм часї, пригадаємо ще раз: Іван Смольницкий був вихованком Казимира і Агнїшки Косцелецких, селян з Зубрі і служив у них за паробка, маючи запевнене, що бездїтний Косцелецкий запише єму на случай смерти цїлий свій маєток. Однако відтак завязала Агнїшка з Іваном Смольницким любовні зносини. Одинокою перервою в тих зносинах був час, коли Смольницкий відбував войскову службу. Однако коли повернув до дому, зносини ті дальше тревали, а між Косцелецкими приходило заєдно до спорів і бійок. Смольницкому то не подобало ся, бо єго непокоїла гадка, що Косцелецкий може єго вигнати з хати і нїчого не записати. Длятого сказав Агнїшцї, що свої зносини буде удержувати з нею лише тогдї, коли она забезпечить єму часть ґрунту. І дїйстно Агнїшка переписала на него свою половину ґрунту. Не довго по тім напали они обоє в ночи з 7 на 8 жовтня 1894 р. на мужа Агнїшки Казимира Косцелецкого в поли і так сильно побили єго колами, що Косцелецкий помер. То зробили они в тім намірі, щоби по смерти Косцелецкого побрати ся. — Вчера вечером скінчила ся розправа, а трибунал засудив обоє обжалованих на кару 6-лїтної тяжкої вязниці. Агнїшка не приймила вироку, Смольницкий же приймив.

— Женщина еміґрацийним аґентом. В Тернополи увязнено Блюменфельдову, жінку пенсионованого офіцияла катастрального під закидом, що виманчувала від селян різні квоти, щоби узискати для них вільний переїзд до Бразилїї. Яко співобжалованого увязнено також її мужа. Блюменфельди удержували в Тернополи трафіку, а поприте вели вже від довшого часу потайну аґентуру еміґрацийну. Жите Блюменфельда дуже цїкаве. Він має звиж 60 лїт, був офіциялом давних т. зв. урядів катастральних, а коли той уряд знесло правительство, перенесено і Блюменфельда в стан супочинку.

— Тут до намету, до котрого і ми тепер їдемо.

— Як же він пізнав єго?

— Так, як ти нинї конї, по лици і по цїлій єго особі.

— По нїчім більше?

— Їхав на такім самім великім і білім верблюдї і так само сказав, що називає ся — Валтазар, Єгиптиянин.

— То якесь чудо Боже! — сказав на то Бен Гур зворушений.

Маллух спитав здивований:

— Длячого чудо?

— Валтазар, кажеш?

— Та-ж Валтазар Єгиптиянин.

— Так називає ся той чужинець, що сказав менї своє імя коло жерела.

Та пригадка занепокоїла і Маллуха.

— Правда, — потакнув Маллух; — та й верблюд був такий самий. А ти тому чоловікови уратував житє!

— А та діва — сказав Бен Гур, більше вже сам до себе — тота діва то єго донька.

Він говорив як би чогось задуманий. Нараз спитав ся ще раз: Як то питали ся тоті три мужі?

— Де єсть новонароджений цар юдейский? — Так чув шейх перший раз в пустини і від того часу сподїває ся він приходу царя. Нїчо не може захитати єго в тій вірі, що він колись явить ся.

— Як то, яко цар?

— А вже-ж, і сповнить судьбу Риму. — Так каже шейх.

Бен Гур замовк і знову задумав ся, але старав ся якось успокоїтись.

— Той старик — говорив він відтак все ще роздумуючи — єсть одним із многих міліонів, з котрих кождий поодинокий має пімстити ся за якусь зроблену єму кривду. То дивне ожиданє укріпляє єго в надії, бо хто-ж инший може бути царем як не Ірод, доки Рим має власть? — Але докінчи ту історию та скажи, що відповів єму на то Сімонїдес?

— Ілдерім чоловік дуже обачний, але й Сімонїдес розумний — сказав на то Маллух. — Я слухав а він говорив — але чуєш?! Хтось нас здоганяє.

Шум ставав чим раз голоснїйший, аж наконець почув ся гуркіт воза і тупіт коний. За хвильку опісля явив ся шейх Ілдерім на кони а за ним богато слуг і ті чотири арабскі конї, що тягнули віз. Голову звісив в долину, що аж борода закрила єму груди. Побачивши гостий повитав їх дружно.

— Мир вам! Витай мій друже Маллуху! А не кажи, що ідеш, лиш що приходиш і маєш сказати менї щось доброго від Сімонїдеса. Нехай єму Бог дасть діждати довгого віку! Ходїть оба зі мною; у мене єсть що попоїсти і випити, отже ходїть!

Они пішли з ним аж перед сам намет. Коли тут позлазили, завів він їх до середини і поставив перед них чарки на кружку з якимсь напитком подібним до сметани[1]), котрого налив із шкірянного бордюга.

— Пийте — казав він до них — пийте, то напиток, що скріпляє серце тих, котрі живуть під наметами.

Они взяли кождий по чарцї і випили.

— А тепер витаю вас в імя Бога!

Маллух взяв відтак шейха на бік і поговорив з ним щось по тиху. Відтак приступив до Бен Гура і звиняючись казав: Я говорив з шейхом в твоїм дїлї. Він дасть тобі завтра конї на пробу. Він тобі приятелем. Я зробив своє, що міг, а ти роби тепер дальше. Менї треба вертати до Антиохії. Там хтось буде ждати на мене сего вечера і я мушу іти. Завтра прийду знову і лишу ся вже з тобою, доки аж не буде по перегонах.

[1]) Кумис, напиток з кобилячого молока.

Они попращали ся і Маллух пустив ся в дорогу до Антиохії.

Глава сїмнайцята.

Кріпость на горі Стольпіюс спочивала в сьвітлї місяця. Дві третини мешканців Антиохії прохолоджували ся на кришах домів в нічнім вітрі, коли той віяв, або самі робили собі вітер, коли єго не було. Та й Сімонїдес сидїв на кріслї, без котрого не міг обійти ся, на криші свого дому та споглядав на ріку, на котрій колисали ся єго кораблї стоячі там на якори. Мур поза ним кидав широву тїнь на воду, аж під тамтой беріг. На мостї над ним чути було кроки людий, що як день так ніч туди ходили. Перед ним стояла Естера і держала кружок, на котрім була скромна єго вечеря: кілька пухких коржиків з пшеничної муки, трохи меду і горнятко молока, в котре він від часу до часу мочив коржик помастивши єго насамперед медом.

— Маллух чо'сь нинї опізняєсь — відозвав ся він, зраджуючи своі гадки.

— Гадаєш, що він ще прийде? — спитала Естера.

— Коли не на мори або не в пустини, то прийде, — відповів Сімонїдес рішучо.

— Може напише!

— Нї, Естеро! Був би написав, коли-б був зміркував, що не зможе прийти; а коли я такого письма не дістав, то знаю, що може прийти і прийде.

— Та й я сподїваю ся!

В словах тих був якийсь такий вираз, чи то голос, чи може само висказане бажанє, що звернув єго увагу.

— А ти би, Естеро, хотїла, щоби він прийшов? — спитав він.

— Хотїла би! — відповіла она і споглянула єму в очи.

— А скажи, чому?

— Бо.... она тут замовкла; відтак взяла

Блюменфельд родом жид, яко урядник вихрестив ся, відтак знов вернув до своєї віри. Вскорі залюбив ся в католичці і знов вихрестив ся та оженив ся. Кілька літ пізнійше, коли єму жінка умерла, став знов жидом, а залюбивши ся другий раз в католичці, вихрестив ся, однако она віддала руку кому иншому і Блюменфельд вернув вже на все до жидівскої віри та маючи 60 літ оженив ся з 18-лїтною жидівкою. З тою жінкою має четверо дїтий. З першою не мав нїяких.

— **Похорон в сїм лїт по смерти**. З копалень вугля в Домброві доносять: Дня 28 лютого о годинї 4-ій з полудня в зазопі „Ігнатий" під Домбровою добуто мощі гірника Томи Ґдульского, котрий погиб під розвалинами закопа в часї пожару тої копальнї в р. 1889, викликаного вибухом ґазів. Труп був цїлком засушений; одїж і обув, а навіть тютюн і сїрники в кишенях задержали ся дуже добре. Похорон мощів Ґдульского відбув ся по сїмох лїтах від хвилї смерти дня 2 марта в парохіяльнім костелї в Загуржи.

— **О обманьство** розпочала ся перед судом присяжних в Золочеві дня 5 марта розправа, котра потреває 8 днів. Обжаловані Мойсей Мерґуновский і Маркус Сватлер прибули до Галичини перед 6 лїтами з Росиї з капіталом около 10.000 зр. і взяли в аренду два села. До веденя господарства треба було гроший і оба посесори стали робити довги в банках і у поодиноких людий, а вкінци зголосили банкротство. Довги їх виносять 110.000 зр.

— **Еміґрацийне безголовє**. В тернопільскім старостві зголошують ся що дня десятки селян о пашпорти до виїзду до Америки. Староство мусить часто відказувати жаданям охочих до еміґрациї, бо они не всї мають потрібні фонди. Сими днями лучило ся таке, що один селянин висьміяв за відмову видачи пашпорту комісаря, за що его арештовано. Але нараз явило ся кількадесять селян і жадали випущеня арештованого, що і стало ся. Характеристично, що зголошують ся о видачу пашпортів селяни, котрі мають маєтку 1000 до 2000 зр., отже не суть бідаками. Їх не пре нужда до еміґрациї, але надїя, заробити за океаном богато гроший, а до того вимальовують їм аґенти ту Бразилію мов справдішний рай, а они всему вірять...

— **За убийство** засудив самбірский трибунал Ів. Дороциньского з Яворова на кару 2-лїтної тяжкої вязницї. Ів. Дороциньский мав ґрунт в Східници коло Борислава і там вів спори о кілька парцель з тамошним господарем Томою Проньом. Коли дня 11 сїчня с. р. Дороциньский возив на спірний ґрунт обірник, вийшов до него Пронь і прийшло між ними до суперечки. Дороциньский так розлютив ся, що в часї сварки витягнув револьвер і стрілив до Проня чотири рази. Пронь погиб на місци.

— **Самоубийство**. У Віднн в Пратері хотїв собі відобрати житє вистрілом з револьвера тамошний адвокат др. Генрик Францоз. Тяжко раненого перевезено до шпиталя. Самоубийник подав, що хотїв собі відобрати житє з причини нужди, яка панує в его родинї. Лїкарі не мають надїї удержати его при житю.

Господарство, промисл і торговля.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер"** числило з кінцем лютого 1896 р. членів 259 з деклярованими удїлами 288 на суму 14.440 корон.

Позичок удїлено 209 в сумі 63·710 корон.

Вкладок щадничих було 76 на суму 38.903 корон 68 сотиків.

Оборот касовий виносив 229.553 корон 32 сот.

Рахунок приходу і розходу по день 29 лютого 1896:

П р и х і д:

На фонд резервовий .	. кор.	510·—	сот.
„ удїли	„	9.496·26	„
„ вкладки до обороту .	„	43.992·58	„
„ рахунок біжучий . .	„	32.332·—	„
„ пожички на скрипти зворот	„	3.877·59	„
„ „ „ векслї . .	„	950·—	„
„ побрані відсотки . .	„	2.469·46	„
„ кошти адмінїстрациї .	„	241·67	„
З щадницї почтової . .	„	20.907·10	„
Разом корон		114.776·66	„

Р о з х і д:

На вкладки щадничі звернено	кор.	5.088·90	сот.
„ позички на скрипти .	„	56.190·—	„
„ „ „ векслї . .	„	7.520·—	„
„ кошти адмінїстрациї .	„	785·49	„
„ процент . . .	„	487·07	„
„ кошти снованя . .	„	200·30	„
„ рахунок біжучий . .	„	21.002·—	„
До щадницї почтової . .	„	23.019·68	„
Готівка в касї . . .	„	483·22	„
Разом корон		114.776·66	сот.

З позичок припало по конець лютого с. р. до заплати 62 рат, з котрих 60 заплачено, одна з 28 лютого с. р. єсть в проволоці, а одну з 9 сїчня с. р. відступлено до запізваня в дорозї судовій.

Пригадуємо, що Товариство взаїмного кредиту **приймає** вкладки щадничі до опроцентованя по 5 прц. і просимо о нові вкладки. Дирекция тов. взаїмного кредиту „Днїстер" у Львові.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер"** заключено в місяци лютім с. р. 1861 важних обезпечень на суму 1,244.529 зр. за премію 9893 зр. 6 кр., — разом єсть отже від Нового року 3393 важних обезпечень на суму 2,353.810 зр. в. а. з премією 18.481 зр. 10 кр., т. є. майже в четверо тілько поліс, і втроє тілько обезпеченого капіталу і премії, як було в першім роцї; (іменно було в сїчни і лютім 1893 р. лиш 864 поліс 757.309 зр. обезпеченої вартости і 5489 зр. 37 кр. премії). — Шкід прибуло в лютім 18 случаїв, разом отже від Нового року було 25 случаїв, з котрих всї уже зліквідовані і виплачені; сума всїх тих шкід, по відчисленю части реасекурованої, виносить разом з коштами лїквідациї 4809 зр. 62 кр. на власний рахунок. — Львів дня 7 марта 1896. — *Дирекция Товариства взаїмних обезпечень „Днїстер".*

ТЕЛЄҐРАМИ.

Ментона 7 марця. Є. Вел. Цїсар принимав вчера кн. Монако. Гостина тревала три чверти години.

Рим 7 марця. Доси ще не утворив ся новий кабінет. Король приймав вчера мінїстра Саракко і президента сенату. — Зачувати, що унїверситет в Римі має бути замкнений. — В Мантові були вчера демонстрациї против правительства.

Софія 7 марця. Князь поїде в половинї сего місяця до Константинополя. Султан підписав вже ферман в справі признаня князя.

ся знову говорити: Бо той молодий мужчина.... Знов затихла.

— Нашим паном — чи то хочеш сказати?

— То!

— А ти ще тої гадки, щоби я єго не пустив, не запросивши, щоби він прийшов до нас, коли єму схоче ся, та взяв собі і нас і все, що маємо? Все, Естерко: товари, гроші, кораблї, слуги, і той безмірний кредит, який мов плащ з самого золота і найчистїйшого срібла зробив для мене успіх, той найбільше могучий ангел людскости.

Она мовчала.

— Чи то не робить на тебе нїякого враженя? — говорив він вже трохи з якимсь огірченем. — Бо то, бачиш, Естерко, мій досьвід учить мене, що найгіршу дїйстність, навіть муки, можна витерпіти, коли они спадуть на нас з чорної хмари, в котрій ми їх насамперед побачимо. Після того погляду може й підданєство по якійсь хвили стати нам милим. Який то щасливий той наш пан! Маєток нїчогісенько єго не коштує: не журив ся, не напотив ся, навіть не думав, не придумував! Спадає на него несподївано в молодім вїцї. А до того ще — чей же і то можу подумати — дістане і то, чого би за всї свої гроші не міг собі купити — тебе, моя дитинко, тебе, моя голубко, мій цьвітку з могили моєї утраченої Рахилї!

Він пригорнув єї до себе і поцїлував двічи; перший поцїлунок був таки для неї, а другий для єї матери.

— Не говори так — просила она; — лїпше подумаймо о нїм самім. Він сам на собі зазнав, що то значить страдати, то й нас пустить на волю.

— Ти умієш добре півнавати людий, Естерко, і знаєш, що я вже нераз тебе о декого питав ся; але, але — єго голос став чогось острійший і завзятїйший — він дістане від мене не лиш отсї кости, що вже не хотять менї служити, не лиш отсе тїло, що не подобає на чоловіка. Нї, нї! Я віддам єму мою душу, що видержала римскі тортури і римску злобу, котра ще гірша, як тортури; віддам єму мого духа, котрого очи видять гроші ще дальше, як там, де колись заходили Салямонові кораблї; дам єму силу осягнути їх і зложити в отсю мою руку, щоби пальцї єї зловили їх і задержали так, аби они на бажанє когось другого не дістали крил і не полетїли; дам єму духа, котрий уміє робити пляни. Він замовк і розсьміяв ся. — Так то, так, Естерко, заким настане найблизша зміна місяця, можу так потрясти сьвітом, що навіть сам цїсар захитав би ся на своїм тронї. Бо знай дитинко, що я маю такий дар, котрий лїпший, як кождий змисл, лїпший як здорове тїло, лїпший як відвага і сильна воля, навіть лїпший, як досьвід, такий дар, котрий, хоч він для людий найлїпшим даром божим — він тут затих і усьміхнув ся, але не від горя, лиш чогось вдоволений — навіть у могучих сего сьвіта не має такого значіня як повинен, а вже у товпи надармо би єго хтось шукав — дар робити людий податливими моїй воли і змушувати їх робити то, що я хочу. Тим то й множать ся мої предприємства в сотеро і тисячеро. Тому то їздять мої кораблї по морях і приносять менї честні зиски; тому ходить тепер Маллух за молодцем, нашим паном, і.... В сїй хвили почули ся кроки на сходах. — А що, Естерко, не правду я казав? Вже єсть — принесе нам вість. Задля тебе, моя дитинко, моя ледви розцьвивша ся цьвітко, задля тебе молю Господа, нашого Бога, що не забуває на заблудші овечки Ізраїля, щоби ті вісти були добрі і відрадні. Тепер довідаємо ся, чи він тобі з цїлою твоєю красою і менї зі всїма моїми здібностями верне свободу.

(Дальше буде).

ПОДЯКА.

Родина бл. п. Георгія Климовича управителя народної школи в Княжолуцї, повіта долиньского, котрий помер дня 23 грудня 1895 р. в 62 роцї житя, а 31 роцї служби, — складає отсим найсердечнїйшу подяку: Вп. п. Іоанови Райфови, властителеви дібр Витвицї, Впреп. оо. Вагилевичеви, місцевому пароxови, о. Бирчакови, пароxови з Підбережа, і о. Горникевичеви, пароxови з Витвицї, за ревність і безинтересовність, з якою поспішили віддати послїдну прислугу помершому; наконець товаришам бл. п., котрі з ріжних і далеких сторін серед неприяючої пори і в сам день 25 грудня с. е. Рождества Ісуса Христа, прибули на похорон бл. п. Немениє складає таж родина подяку Вп. п. Пелехови, учителеви з Болехова, за красномовну предмову над гробом помершого, і всїм Вп. членам громади Княжолуки за співчутє і поміч оказану їй в сих тяжких хвилях. *Марцеля Климович*, вдова враз з дїтьми.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

Катрайнера
Кнайпа-солодову-каву.

Достати можна всюды. ½ кіля 25 кр.

Що єсть
Катрайнера
солодова кава о Кнайпа?

Єсть дѣйстно для родинъ найздоровшою кавою, котра черезъ ôтвѣтный способъ приряджена, отримує улюбленый смакъ правдивои кавы. Черезъ тое власне вырôжняє ся кава тая, кромѣ другихъ своихъ ôтличныхъ свойствъ, ôтъ всѣхъ того рода выробôвъ.

Катрайнера-кава єсть найсмачнѣйшою, найздоровшою и найдешевшою домѣшкою до властивои кавы. Она єсть природнымъ продуктомъ въ цѣлыхъ вернахъ и уживаєсь съ великою корыстею мѣсто меленыхъ и длятого не пôдлягаючихъ контролѣ, всякихъ другихъ сурогатôвъ кавы, котрî якъ урядово стверджено, найчастѣйше суть фалшованî. Починаючи ôтъ третины додатку тои кавы, можна пôзнѣйше брати половину властивои кавы, а половину Катрайнера и такъ по при неоцѣненныхъ наслѣдкахъ для здоровя, осягнеся въ кождôмъ господарствѣ домовôмъ значительну ощаднôсть.

Катрайнера-кава єсть препоручена ôтъ найславнѣйшихъ лѣкарѣвъ и входитъ щоразъ бôльше въ уживанье во всякихъ публичныхъ институтахъ и тисячахъ родинъ. Такожь „чиста" т. є. безъ домѣшки правдивои кавы єсть „Катрайнера кава" ôтличнымъ укрѣпляючимъ средствомъ, заразомъ и найздоровшимъ, легко травлячимъ и смачнымъ напоємъ.

Ніяка совѣстна господиня и мати, ніякій любитель кавы вообще не повиненъ въ интересѣ свого здоровя довше зволѣкати щобы „Катрайнера солодовои кавы" не уживати.

Тôлько належитъ за для безцѣнныхъ наслѣдованъ, якими часто публику єманюєсь, уважати при купнѣ на бѣле оригинальне опакованьє съ именемъ:

Катрайнеръ!

ПЕРЕСТОРОГА! Въ власнôмъ интересѣ прошу ся не дати збаламутити! Правдивый „Катрайнеръ" не смѣє бути продаваный на вагу, або въ иньшôмъ опакованю.

Берненьскі
СУКНА

Материї модні і РЕШТКИ.

Найдешевше жерело закупна найґустовнійших і найлучших фабрикатів.

Жадати належить
богатих колекций найновших материй весняних і лїтних, камґарнових, шевіотових і найлучшого льодену зі складу ц. к. уприв. фабрик товарів з найлучшої вовни і сукна виборового у

МОРИЦА ШВАРЦА
в Цвіттау (Берно.)

Всякі сукна уніформові для товариств. 27

І найменшу скількість висилає ся. Неподобаючий ся товар приймає ся назад. Взірцї франко. Висилка за побранєм.

Тисячні призная.

Взірцї на котрі нїчого не замовляє ся, прошу звернути.

---

34 прекрасних предметів
по виключно низькій цїні
тілько 2 злр. в. а.

Годинник бронзовий з довгим, жовтим ланцухом, точно і пунктуально ідучий,
іміт. з піни файка, красно запаляюча ся,
цигоричка з правдивої піни,
гарна папиросниця,
„ **кравата мужеска**
прекрасна **спинка до краватки.**
6 найновійших **ковнїрцїв** „Sport" з полотна кождої широкости. 30
Нїклевий щиворик з виклювачем, лижков до ушей і центіметр.
Найновійша гра товариска.
10 найлучших аркушів листових Bristol.
10 найлучших коперт листових Bristol.

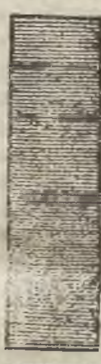
Всї тоті предмети, разом 34 коштують від днесь почавши тілько 2 зр., бо мусимо опорожнити льокаль, котрий нам вимовлено, а що годинник сам колись тілько коштував, що тепер 34 предметів, проте просимо, як найскорше замавляти. — Адрес: **АПФЕЛЬ, Відень І.** Фляйшмаркт Ч. 6/N. Тілько за послїплатою почтовою.

Лише 3·90 зр.
прекрасне убранє мужеске 31

Відтинок знаменитої, сильної, камґарнової імітациї, відмірений на цїле убранє мужеске складаюче ся з сурдута, споднїй і камізольки в кождій великости, чорної барви, краснї десенї. Убраня ті, котрі суть дуже краснї, тревалї і міцнї, а давнїйше 3 рази більше коштували, продаю в дуже великій скількости. Треба прото **спішити ся** з замовленєм. Висилка за послїплатою, або за надісланєм готївки. Адрес: Маґазин **АПФЛЯ, Відень І** Фляйшмаркт ч. 6 в Відни.

Трава медова
(Nolcus lanatus)

власної збірки з обшару двірского Борівна, насїнє сьвіже і певне на ґрунта сухі або мокрі, цїлком лихі, на пасовиска дуже добра ростина, раз засїяна треває кілька лїт. Один корець враз з міхом коштує **4 зр. а. в.**, при закупнї нараз **10 кірців** додає ся корець, безплатно — на вагу 100 кільо **30 зр.** Замовленя виконує **І Бульсевич**, склад насїня в **Бохни.** 25

Е. Патрах
в Стрию.

Сталеві плиткі ткацкі для ткачів, до 25 ґанґів — за кождий ґанґ 6 кр., висше 25 ґанґів по 5 кр. кождий ґанґ. Плити достарчають ся після цтм. Найслабша нитка не прірве ся. **Плити ті заощаджують 6 разів часу а 4 рази роботу.** 15
Е. Патрах в Стрию.

Інсерати

(„оповіщеня приватні"), як для „Народної Часописи" так також для „Ґазети Львівскої" принимає лиш „Бюро дневників" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ

ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.